

**29% FLERE ÆLDRE STUDERENDE PÅ
KØBENHAVNS PROFESSIONSHØJSKOLE:**

HAR DE KNÆKKET KODEN?

SIDE 4 >>

Sådan får vi forskningen
ud i praksis

SIDE 2

Sårbare studerende stiller
nye krav til underviserne

SIDE 6

Leder: Det er på høje tid
med en kollektiv snak om,
hvordan vi inkluderer alle

SIDE 8

SÅDAN KOMMER PROFESSIONS- FORSKNINGEN UD OVER RAMPEN

En national strategi skal sikre, at mere professionsrettet forskning bliver bragt i anvendelse, anbefaler ny rapport. Ideen bakkes op af forskere og tænketank – men det må aldrig blive en politisk beslutning, hvad der skal forskes i, understreges det.

For meget praksisrettet forskning af høj kvalitet ender i en skrivebordskuffe og bliver ikke anvendt i kommuner og virksomheder. Det problem skal en national strategi rette op på. Sådan lyder anbefalingen fra DFIR, Danmarks Forsknings- og Innovationspolitiske råd, der har evalueret rammerne for 10 års forskning og udvikling på landets professionshøjskoler og erhvervsakademier.

En national strategi kan sikre robuste vidensbroer mellem forskningsmiljøerne og interessenterne, siger formand for DFIR, professor Frede Blaabjerg fra Aalborg Universitet.

”Travle daginstitutioner, skoler og små virksomheder har ikke på samme måde som sundhedssektoren en tradition for at implementere forskningsbaseret viden. Der findes enkelte ressourcecentre, der fungerer som brobyggere, men det er

langtfra tilstrækkeligt”, siger Frede Blaabjerg.

Det er vigtigt at sikre mere volumen på små forskningsprojekter, flerårige bevillinger og en prioritering af forskningsindsatserne, påpeger han.

”Det kræver en revideret tilgang, hvis man vil understøtte forankringen af ny viden ude i praksis”, siger Frede Blaabjerg.

Forskningsleder: Svært at skabe kontinuitet

Omsætningen af viden til praksis er et problem, man genkender i professionshøjskolernes forskningsmiljøer. Det fortæller Janne Hedegaard Hansen, der er forskningsleder på KP’s pædagoguddannelse.

”Medarbejdere og kommunale beslutningstagere er i forvejen travle med mange projekter og strategier, og de bliver indimellem skeptiske, når vi kommer med nye projekter, metoder og strategier, der skal udvikles og implementeres”, siger Janne Hedegaard Hansen.

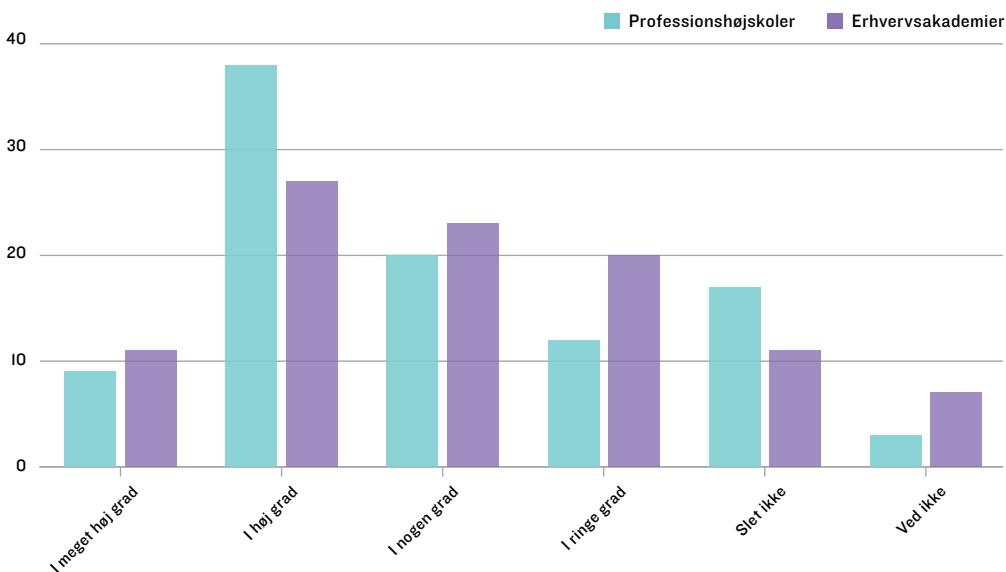
Det er snarere reglen end undtagelsen, at medarbejdere, ledere og kommunalbestyrelser er skiftet ud, når et femårigt forskningsprojekt er ved vejs ende.

”Og midt i tumulten sker der tit det, at man vender tilbage til den praksis, man kendte, så snart forskeren er ude af døren”, forklarer Janne Hedegaard Hansen.

Især på det specialpædagogiske område vil det være meningsfuldt, at politikerne beslutter en national strategi, der kan sikre længerevarende partnerskaber, mener hun.

”Beslutningen om at skabe tilstrækkelig tid og ro til udvikling og omsætning af ny viden kan en national strategi understøtte. Men længere skal den politiske indblanding ikke gå”, understreger Janne Hedegaard Hansen.

Oplever du barrierer i forbindelse med at sikre forankring af FoU-viden og resultater i praksis?

Kilde: DFIR spørgeundersøgelse til FoU-aktive medarbejdere ved professionshøjskoler og erhvervsakademier 2023. 337 respondenter fra professionshøjskoler. 100 fra erhvervsakademier.

En strategi kan give ro og tid til udvikling. Men politikerne skal ikke blande sig i forskningen, siger Janne Hedegaard Hansen, forskningsleder på KP's pædagoguddannelse.

45%

Så mange FoU-medarbejdere på professionshøjskolerne finder det i høj eller meget høj grad vanskeligt at få deres forskning ud over rampen.

Kilde: DFIR.

DEA: Små miljøer er en barriere

Professionshøjskolerne tegner sig kun for tre procent af forskningsbevillingen på finansloven, cirka 300 millioner kroner. Tilsammen beskæftiger godt 600 ansatte sig med forskning og udvikling på landets 7 professionshøjskoler, inklusive Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

Barriererne for vidensomsætning mellem forskning og praksis kan ikke ses isoleret fra de små miljøer. Det siger Tobias Høygaard Lindebjerg, der er underdirektør i uddannelses tænketanken DEA og selv tidligere chef for forskning og udvikling på KP.

”Spørgsmålet om finansiering udestår efter DFIR-rapporten. Inden for rammerne af den opgave, institutionerne har, er det oplagt at tilføre flere penge. Men det skal balanceres over for andre forskningspolitiske prioriteringer”, lyder vurderingen fra Tobias Høygaard Lindebjerg.

En national strategi skal ikke nødvendigvis give politikerne adgang til at fastlægge, hvad der skal forskes i, siger han.

“Man vender tilbage til den praksis, man kendte, så snart forskeren er ude af døren”.

Janne Hedegaard Hansen

”Men en bredt involverende strategiudvikling kan bidrage til at tydeliggøre, hvor øget specialisering mellem institutionerne kan give værdi. Rollefordelingen og forventningsafstemningen mellem parterne, der deltager, bliver forhåbentlig også tydeligere. Det er langt fra alle problemer, hvor forskningen kan bidrage til en løsning i indeværende eller næste valgperiode”, siger Tobias Høygaard Lindebjerg.

Hvordan skal kagen skæres?

Forskningen og udviklingsopgaverne skal også komme de studerende og uddannelserne til gavn. Det påpeger Tommy Dalegaard Madsen, der

i DM er formand for underviserne på professionshøjskoler og erhvervsakademier.

”Med DFIR-rapporten får vi viden om, hvordan forskningen kommer ud i praksis. Men vi savner fortsat viden om, hvorvidt den kommer ind på uddannelserne. Og vi mangler reel og systematisk viden om, hvordan vi implementerer ny viden på uddannelserne. Det er en kæmpe opgave”, siger han.

En national strategi bør også sikre en særlig bevågenhed på de områder, der sjældent bliver tilgodeset af både de eksterne fonde og basismidlerne, fx socialpædagogikken og de humanistiske og kreative-æstetiske forskningsområder, siger underviserens formand.

”Finansieringen af de små områder har endda været for nedadgående i de senere år, selv om vi har hejst et rødt flag. En national strategi skal anlægge en række dogmer for, hvordan kagen skal skæres, så vi sikrer, at det ikke kun er områder med aktual medvind, der løber med det hele”, siger Tommy Dalegaard Madsen. ■

FORTSÆTTELSE FRA SIDE 1

“Jeg er stolt over at turde tage springet”

Københavns Professionshøjskole er lykkedes med at tiltrække flere ældre studerende. Kan det være en af løsningerne på velfærdssektorens rekrutteringskrise?

4 0-årige Tanja Helena Lakjer Nielsen havde en knude i maven, da hun mødte op til første skoledag på Københavns Professionshøjskole.

Efter to årtier på arbejdsmarkedet havde hun under corona besluttet sig for at blive sygeplejerske. Hun ville arbejde tættere på mennesker.

Men det var angstprovokerende at tage springet.

Hvad ville de andre studerende tænke om en, der var dobbelt så gammel som dem? Kunne hun omstille sig til at modtage undervisning? Og hvordan skulle hun få økonomien til at hænge sammen, når hun var tilbage på SU?

Men allerede efter den første uge på studiet forsvandt hendes bekymringer.

“Det er en dejlig følelse at følge sin drøm, og jeg er faktisk stolt over at turde tage springet og videreuddanne mig. Du behøver ikke at stoppe med at udvikle dig, bare fordi

du bliver ældre”, siger Tanja Helena Lakjer Nielsen.

En målrettet indsats

På Københavns Professionshøjskole er der på seks år kommet 29 procent flere studerende over 40 år.

Deres studiestart falder på et tørt sted.

For mens landets velfærdsuddannelser plages af faldende ansøgstal, er velfærdssamfundet udfordret af en rekrutteringskrise, og Danmarks demografiske udvikling skaber et stigende behov for velfærdspersonale.

Det var derfor med udsigt til halvtomme undervisningslokaler, at dekan Annegrete Juul og hendes kolleger for seks år siden iværksatte en særlig indsats for at tiltrække flere voksne studerende til Københavns Professionshøjskole.

“Vi har arbejdet målrettet og strategisk for at tiltrække og øge den målgruppe på uddannelserne, fordi vi har oplevet en faldende søgning blandt de unge.

“Det er en dejlig følelse at følge sin drøm”.

Tanja Helena Lakjer Nielsen, ny studerende på KP

Det har vi blandt andet gjort ved at iværksætte tiltag specifikt til dem, og de er lykkedes”, siger Annegrete Juul, dekan på Det Pædagogiske og Samfundsfaglige Fakultet.

Tiltagene er blandt andet en merituddannelse særligt målrettet voksne over 25 år, der allerede har en videregående uddannelse.

“Og så har vi nedsat kravet om erhvervs erfaring fra fem til to år. Det har også været medvirkende til, at vi har fået flere ansøgninger”, siger Annegrete Juul.

En afgørende brik i puslespillet har været Københavns Professionshøjskoles dialog med kommunerne.

“De har sendt rigtig mange pædagogmedhjælpere vores vej, som har haft mulighed for at videreuddanne sig og arbejde samtidig”, siger Annegrete Juul.

Udfordringer

Før hun søgte ind på sygeplejerskeuddannelsen, arbejdede Tanja Helena Lakjer Nielsen 15 år som SOSU og siden som kosmetolog.

I flere år havde hun gået med drømmen om at blive sygeplejerske. Men skiftet fra at få en fast løn til at gå på SU stoppede hende fra at følge sin drøm. Til sidst besluttede hun sig for at flytte i en mindre lejlighed, så faste udgifter ikke skulle bestemme over hendes fremtid.

“Min fornemmelse er, at det stopper mange af mine jævnaldrende, at SU'en ikke er højere. En løsning kunne være at gøre den højere eller lave det om, så vi får elevløn, når vi er i praktik”, siger Tanja Helena Lakjer Nielsen, der for nuværende supplerer sin SU med arbejde ved siden af.

Den udfordring møder genkendelse hos Annegrete Juul.

“Det er en målgruppe, der har brug for et forsørgelsesgrundlag. De har ikke råd til at gå tilbage på SU eller har ikke flere klip tilbage. Derfor har vi gjort uddannelserne mere fleksible, og det er en vigtig forudsætning for at tiltrække dem”, siger hun.

En anden udfordring for Tanja Helena Lakjer Nielsen er at omstille sig mentalt fra at arbejde til at sidde på skolebænken og modtage læring.

“Der er meget læsestof og mange lektier, og så er der en del af teknikken, der bare er sværere, når du er ældre. Men det bliver langsomt bedre og bedre, og jeg glæder mig til eventyret og at få ny viden”.

Ser du dig selv som en del af løsningsen på den nuværende rekrutteringskrise?

“Det gør jeg bestemt. Og jeg er kun glad for, at jeg kan komme ind og hjælpe. Det er tilfredsstillende. Og det er fedt, at flere i min alder videreuddanner sig”.

Skal tiltrække bredere

Selvom Annegrete Juul er glad for, at Københavns Professionshøjskole lykkes med at tiltrække flere voksne studerende, er hun heller ikke i tvivl om, at det ikke er nok i sig selv til at løse rekrutteringskrisen.

“Det er en supplerende løsning, og vi har stadig brug for, at rigtig mange unge vælger uddannelserne. For de har en volumen, vi ikke kan erstatte”, siger Annegrete Juul og tilføjer:

“Hvis vi skal have nok pædagoger, sygeplejersker og socialrådgivere, skal vi både have flere af de såkaldte voksne og have fat i mange flere unge. Der er et stort behov for de professioner”.

Københavns Professionshøjskole vil blive ved med at udvikle nye uddannelsesformater, der kan tiltrække bredere, konkluderer Annegrete Juul.

“Vi skal blandt andet blive bedre til at kigge på merit og anerkende de erfaringer og kompetencer, folk kommer med”, siger Annegrete Juul. ■

Det kan være svært at komme tilbage på skolebænken som 40-årig, men det er også et eventyr, siger Tanja Helena Lakjer Nielsen.

FLERE SÅRBARE STUDERENDE UDFORDRER UNDERVISERNE PÅ UCN

Der mangler viden, kompetencer og ressourcer til at løfte opgaven med at støtte studerende med funktionsnedsættelser og særlige behov, mener tre undervisere.

Han træder lidt genert ind ad døren. Rød i kinderne og med blå striber i håret trækker han den regnbuefarvede taske over hovedet for at hænge den på skrå på stolen. Regn Alex Albæk er diagnosticeret med autisme og ADHD, læser til pædagog på skole-fritids-linjen og er på vej ud i sin anden praktik. Han har lige haft en støttesamtale med sin vejleder.

”Grunden til, at jeg begyndte at få Specialpædagogisk Støtte, var

problemer i mit gruppearbejde. Der var så mange konflikter. Ofte forstod de bare ikke, at jeg havde nogle ting, som jeg havde mere svært ved end dem”, fortæller han.

”Jeg kan for eksempel ikke lide øjenkontakt. Og nogle gange har jeg brug for at lave noget andet, mens jeg snakker. Det syntes de var forstyrrende”.

Vi er på pædagoguddannelsen på Professionshøjskolen UCN i Aalborg. Regn Alex Albæk siger tak for i dag til sin vejleder, Anne Sofie Birk Pe-

tersen, men når lige at få luft for en frustration, som han har:

”Der er nogle undervisere, der godt kan glemme, at hvis man har en diagnose, så kan man stadigvæk godt gå på et studie på en videregående uddannelse”.

Specialpædagogisk støtte hjælper, men professionen kan udvandes

I datagrundlaget for rapporten 'Bedre vilkår for studerende med funktionsnedsættelser' fra 2022 fremgår det, at professionsbacheloruddannelserne har den største andel af studerende med funktionsnedsættelser.

Fra 2010 til 2020 er andelen af studerende med funktionsnedsættelser steget fra 3 til 11 procent.

For at understøtte den gruppe af studerende er der på de fleste uddannelsesområder ansat SPS-vejledere. SPS står for Specialpædagogisk Støtte. En af vejlederne er Anne Sofie Birk Petersen, adjunkt ved pædagoguddannelsen ved UCN i Aalborg.

”Jeg ser det som en mulighed for at øve sig i at lave pædagogisk arbejde. Men med det stigende antal af sårbare unge kan vi også godt se, at vi kan risikere at køre os selv ned”, siger Anne Sofie Birk Petersen.

På længere sigt er hun bekymret for det faglige niveau.

”Det er nødvendigt med et kompetenceløft og et fokus på, hvad det er, vi gør for at inkludere de sårbare studerende”, siger hun.

”Jeg går blindt ind i klasserummet”

Bodil Nørgaard er adjunkt og underviser på it-uddannelserne på Professionshøjskolen UCN. Hun oplever ligesom Anne Sofie Birk Petersen på tæt hold de udfordringer, som det

”Jeg ser det som en mulighed for at øve sig i at lave pædagogisk arbejde. Men med det stigende antal af sårbare unge kan vi også godt se, at vi kan risikere at køre os selv ned”, siger SPS-vejleder Anne Sofie Birk Petersen.

stigende antal af studerende med funktionsnedsættelser medfører.

”Jeg går nærmest blindt ind i klasserummet. Vi må ikke kende deres diagnoser. På grund af GDPR er der en kæmpe mur imellem underviseren og de studerende, fordi de er voksne. Jeg ved ikke, hvilke usynlige handicap de studerende sidder med. Men jeg kan godt af erfaring se, at der sidder tre eller fire stykker, som sandsynligvis har noget autisme, ADHD eller angst”, siger hun.

47 forskellige funktionsnedsættelser er der i vejledningsmaterialet fra Uddannelses- og Forskningsstyrelsen. Bodil Nørgaard oplever ofte, at hun kommer til kort.

”Jeg føler ikke, at jeg har de værktøjer, der skal til for at hjælpe dem. Det bliver belastende for min underviserrolle, når man har rigtig mange i hver klasse, der har forskellige funktionsnedsættelser. De har brug for hjælp, og der skal differentieres meget og tages mange hensyn. Og det har vi ikke ressourcer til at give dem. Vi har maksimalt pres på undervisningen. Vi har ikke tid til differentieret undervisning”, siger Bodil Nørgaard.

Undervisere mangler viden og pædagogiske kompetencer

Janne Holt, der er udviklingskonsulent i HR-afdelingen på UCN, sidder lige nu med i et sektorbaseret projekt, som er en udløber af rapporten ”Bedre vilkår for studerende med funktionsnedsættelser”. Hun er ansvarlig for den interne kompetenceudvikling i UCN.

Helt konkret er det planen at etablere nogle pakker eller initiativer, der kan klæde underviserne bedre på i forhold til at håndtere de udfordringer, de står med.

”Det er en stor omvæltning, det her. De, der mest opfatter sig selv som fagpersoner, går ind i klasserummet og afleverer deres fagstof, og så går de ud igen. De har deres faglighed. De skal ikke vide alt muligt om deltagerforudsætninger og læreprocesser”, siger Janne Holt.

Selvom hun ved, at det er en ekstra opgave for underviserne, erkender hun, at der er brug for kompetenceudvikling.

”Hos underviserne mangler der generelt viden om diagnoser, og

hvordan de kommer til udtryk. Der er også brug for grundlæggende viden om, hvad det her er for noget, og hvilke didaktiske redskaber du kan tage i brug som underviser”.

Undervisning skal tænkes helt anderledes

En af de løsninger, der antydes i rapporten ’Bedre vilkår for studerende med funktionsnedsættelser’, er, at man tilrettelægger efter ”et universelt design, der tilstræber, at alle har lige muligheder for at deltage på lige vilkår”.

Den metodiske tilgang er Charlotte Rørvig Haaber ekspert i. Hun er adjunkt ved act2learn, som er efter- og videreuddannelsesafdelingen på Professionshøjskolen UCN, og arbejder med det, der kaldes *Universal Design for Learning*. Det er et amerikansk rammeværk, hvor der er fokus på læringsforudsætninger.

Ifølge hende er det vigtigt ikke at se de studerende som et problem, men i stedet fokusere på deres motivation og præferencer til undervisningen.

”Normalt når man tænker læringsforudsætninger, så tænker man: Er de ordblinde, har de en diagnose, er de fagligt svage, men med Universal Design for Learning bliver der sat spotlys på andre spørgsmål. Det vigtigste er spørgsmålet om, hvad mine studerende bliver motiveret af, og hvordan de gerne vil lære. Det er supervigtigt viden i forhold til at designe en læreproces, hvor de studerende har valgmuligheder”, siger Charlotte Rørvig Haaber.

Og Thomas Thyrring Engsig, der er forskningsleder ved UCN med speciale i inklusion, bakker hende op:

”Vi bliver nødt til at blive bedre til at kigge indad i didaktikken og pædagogikken i en professionshøjskolesammenhæng. Jeg tør godt sige, at vi gennem de sidste mange årtier ikke har været gode nok til at have en bred vifte af professionsuddannelser, der taler til studerende med forskellige forudsætninger og forskellige behov”, siger Thomas Thyrring Engsig.

Uddannelse for alle – eller næsten

I forhold til både ligebehandlingsloven og FN's handicapkonvention

SPECIALPÆDAGOGISK STØTTE (SPS)

er en individuel kompensation, som har til formål at sikre, at studerende med funktionsnedsættelser har mulighed for at deltage og gennemføre deres uddannelse på lige fod med andre. Støtten afhænger af, hvilken funktionsnedsættelse den studerende har, hvilken uddannelse der skal gennemføres, og de udfordringer, den studerende har som følge af sin funktionsnedsættelse. Støtten gives på baggrund af en individuel vurdering.

Anne Sofie Larsen underviser på pædagoguddannelsen ved UCN.

skal mennesker med handicap have samme mulighed for at uddanne sig som andre. Det handler også om social bæredygtighed, der for alvor er kommet på dagsordenen på de videregående uddannelser.

Tilbage på pædagoguddannelsen ser en tredje underviser, Anne Sofie Trangeled Larsen, nogle udfordringer. Hun er cand.mag. i pædagogik og underviser på pædagoguddannelsen ved UCN. Hun oplever, at en af udfordringerne er gruppearbejde og relationskompetencer.

”Man kan ikke gennemføre pædagoguddannelsen alene. De studerende skal være gode til at indgå relationer. Og her er der mange, der virkelig er udfordret. På pædagoguddannelsen arbejdes der meget med gruppearbejde. Det er en relationel profession. Og flere af eksaminerne er også gruppebaserede”, siger hun.

Hun vrider sig en smule. Det er tydeligt, at Anne Sofie Trangeled Larsen kæmper med et etisk dilemma.

”Jeg har det lidt sådan, at pædagoguddannelsen ikke nødvendigvis skal være en uddannelse for alle. Det er ikke alle mennesker, der kan blive pædagoger eller skal blive pædagoger. Så hvor langt skal jeg egentlig gå for at fastholde dem på uddannelsen? Jeg har også et moralsk ansvar i forhold til, hvem der kan blive gode pædagoger. Samtidig ved jeg også godt, at der skal være lige muligheder for alle til at uddanne sig”. ■

Artiklen er skrevet af Søren Mikael Kristensen, der er ansat på UCN som it-pædagogisk konsulent og er ved at uddanne sig til fagjournalist.

Bodil Nørgaard er adjunkt og underviser på it-uddannelserne på UCN.

Foto: Søren Mikael Kristensen

At arbejde med den individuelle støtte i kollektive sammenhænge

Vi kan i dette nummer af bladet læse, at der det sidste årti er sket en markant stigning i antallet af studerende på de videregående uddannelser, der har brug for særlig støtte for at kunne gennemføre en uddannelse.

Stigningen rammer hele uddannelsessektoren og har sikkert så mange gode forklaringer, at det ikke nytter i denne sammenhæng at spekulere i de mangeartede årsager.

Specialpædagogisk Støtte (SPS) dækker såvel fysiske støttebehov (fx hjælp til at få oplæst tekster ved nedsat syn) som støtte til faglige og sociale udfordringer, der er begrundet i psykiske diagnoser. Uanset årsagen til støttebehovet oplever jeg, at det er en rigtig god ting i et samfund, at der er fokus på diversitet og deltagelsesmuligheder i uddannelsessystemet for alle. Mit ærinde er her at adressere, at der er dilemmaer, som ikke drejer sig om, hvorvidt vi skal hjælpe, men om *hvordan* hjælpen organiseres.

Ud fra et underviserfagligt perspektiv vil jeg argumentere for, at det at kunne tilbyde *faglig støtte* til studerende er en integreret del af fagligheden for undervisere. Det at have en sensibilitet for den enkelte studerendes situation - fagligt såvel som socialt - er populært sagt et billede på underviserens *praksisfaglighed*.

Beklageligvis har vi i alt for mange år nu erfaret, at disse elementer af underviserfaget har fået ringere betingelser for at udfolde sig. Dels som et resultat af de utallige uddannelsesbesparelser, en samlet sektor har være udsat for. Dels som et resultat af hvordan den *specialpædagogiske støtteord-*

ning forstås og i nogen grad også implementeres.

SPS-ordningen er en *individuel* støttetilbud, der skal afhjælpe den enkelte studerendes særlige støttebehov. SPS-ordningen er en *refusionsordning*, hvor uddannelsesinstitutionerne kompenseres for det omfang af fx støttetimer, der anvendes i tilknytning til den enkelte studerendes støttebehov. Begge rigtig gode principper, når man ønsker at fremme lige muligheder for uddannelse. Det ville se meget mærkeligt ud, hvis én studerendes behov for tekniske hjælpemidler ville afføde, at for eksempel et helt hold skulle tilbydes de samme ordninger. Derimod er der potentiale i fællesskabet, som har svære betingelser i den dominerende udbredelse af SPS-ordningen.

Støtte, der er begrundet med faglige og sociale behov, har i mange tilfælde både en individuel karakter i form af hjælp til at overskue krav og forventninger i forbindelse med sit studie og har for mange studerende også sine sociale begrundelser, for eksempel om det at få støtte til deltagelse i hold- og gruppesammenhænge. Sådanne støttebehov handler rigtig meget om at koble den enkeltes støtteforløb til den almene undervisning.

På erhvervsskoleområdet er der eksempler på, at man har udnyttet de muligheder, der faktisk er for at samkøre støtteforløb i tilknytning til flere studerendes støttebehov. Dvs. som forløb, der foregår i tilknytning til den almene undervisning, mens den aktuelt foregår - og ikke løstrevet, som det oftest ses. Det interessante er, at man forsøger at arbejde med den individuelle støtte i kollektive sammenhænge. Disse sam-

menhænge giver faglige, sociale og relationelle færdigheder andre betingelser for at udvikle sig, end hvad der kan stimuleres i tilknytning til de isolerede støtteforløb.

For at vende tilbage til min pointe om underviserfaglighed er det et centralt element at kunne arbejde med både faglige og trivselsmæssige forhold i tilknytning til sin undervisning. Det implicerer også studerende, som har særlige støttebehov. Det bør derfor i større udstrækning også gælde i vores forståelse af SPS-ordningen og i vores udfoldelse og implementering af støtteforløb. Jeg opfordrer derfor til, at vi i vores sektor får åbnet op for en drøftelse af, hvordan vi får koblet SPS til den almene undervisning, så støtten udfoldes i så tæt tilknytning til de studerendes hverdag som muligt. Det indebærer en tæt involvering af undervisere og deres viden og faglighed. Det er en stærk norm i vores sektor at argumentere imod segregering og eksklusion, og derfor er det på høje tid at få en kollektiv samtale om, hvad der skal til for at forbedre deltagelsesmulighederne for alle. ■

KOLOFON

dm professionshøjskoler

er sektorblad for DM-medlemmer, der arbejder på professionshøjskoler, erhvervsakademier og de maritime uddannelser

REDAKTIONS-GRUPPEN

Tommy Dalegaard Madsen og Anders Henning Simonsen

REDAKTIONS-SEKRETÆR

Troels Kølln

DESIGN OG PRODUKTION:

OTW A/S
www.otw.dk

FORSIDEFOTO

Sara Gangsted

NÆSTE NUMMER

af dm professionshøjskoler udkommer fredag den 8. december 2023

Foto: Jesper Vellinggaard